

→ Kerestély Zsolt zeneszerző és szeretetet árasztó zongorája ● 4-5

→ Krajnik-Nagy Károly könyve: a rendszerváltás dominóelvé ● 6

→ A Kaukázus gyöngyszeme, Örményország ● 8

2019. SZEPTEMBER 5.
XXIX. ÉVFOLYAM, 34. SZÁM
WWW.ERDELYINAPLO.RO

Erdélyi Napló

FORRÁS: FACEBOOK/SASS BOGLÁRKA

Sass Boglárka kézműves, aki hulladékból teremt értéket

Úzvölgye tanulsága

Úgy tűnik, lecsengett az úzvölgyi cirkusz. A dormánfalviak által a magyar haditemetőbe becsempészett nagy betonkeresztes sírok a helyükön maradnak, a magyarság pedig nyalogatja a sebeit. Végül is nincs ebben semmi meglepő, hiszen száz éve ugyanez történik. Ebben a kategóriába tartozik erdélyi nagyvárosaink gyors ütemű elrománosítása a múlt évszázad hatvanas-hetvenes éveitől: miután a román hatalom mindenhol új helyzetet teremtett, azt adminisztratív eszközökkel bebetonozta, nehogy valakinek eszébe jusson megváltoztatni bármit. S mivel ez kézenfekvő tanulság, engem csak az lep meg, hogy magyar előjáróink nem tanulnak a múltból, a történelmi előzményekből, miközben újra és újra ugyanabba a zsákutcába sétálnak bele politikusaink.

Ma már bizonyossággal tudjuk, hogy az úzvölgyi temetőgyalázás első kapavágásával, sőt az azt megelőző moldvai román előkészületekkel is tisztában voltak Hargita megyei magyar vezetőink, és értesült róla a magyar diplomácia is. A helyi magyar poli-

tikusok szájából elhangzó „nem gondoltuk, hogy így lesz” szabadkozás körülbelül úgy hat, mintha valaki tárva-nyitva hagyná lakásának ajtaját, merthogy oda úgysem fog bemenni a tolvaj. Ez a magyar naivitás több mint elgondolkasztó abban a százéves Romániában, amelyik mindig arra törekedett, hogy kisebbségi állampolgárait megalázza, elüldözze és javait kisajátítsa.

Milyen jó lett volna, ha a székelyföldi magyar vezetők a román temetőfoglalás kísérlete előtt riadóztatják a közvéleményt, hogy akkor védje meg jussát a magyar közösség, és ne utólag szembesüljön a megváltoztathatatlanul érzésével. Nem emlékszem ugyanis olyan erdélyi történetre, amikor a magyarság megkérdésezése nélkül felállított bármilyen román emlékművet, szobrot vagy egy egyszerű sírkövet is eltávolítottak volna utólag. Erre sem bíróság, sem más romániai hatalom nem vállalkozik, mert a hallgatóságos román egyetértés szerint egy ilyen gesztus megengedhetetlen meghunyászkodás lenne a magyarok irányába. Ma már egyértelmű: a dormánfalviak temetőfoglalása immár ott fog éktelenkedni a következő évtize-

dekben is, ha csak valami csoda folytán nem fordul a történelem kerekére.

Kolozsvár ugyanebben a hajóban úszik: az elmebetegséggel határos magyarellenség nagymestere, Gheorghe Funar nemcsak román szobrokkal szórta tele a várost, hanem a magyarságot súlyosan sértő feliratok, táblák a mai napig a helyükön maradtak bő egy évtizedes polgármesterségének kitörölhetetlen emlékeként.

Úzvölgye minden esetre újabb tanulóiskola az erdélyi magyarság életében. Ha igaz a közösségi oldalakon megszéllőztetett forgatókönyv, hogy a helyi magyar vezetők kampánycéltól hagyták az úzvölgyi cirkusz kitebélyesedését, hogy az európai parlamenti választásokra csatarendbe állítsák az erdélyi magyarságot, ez a lehető legrosszabb stratégia, ami elképzelhető. Ha pedig abban bíztak, hogy valamilyen formában megoldódik majd a temetőfoglalás, akkor ez politikai dilettantizmusra vall. Amin már az sem segít, hogy az RMDSZ az Úzvölgye miatt szakított a kormánypártokkal. Az ortodox sírkerecsket sem az aktuális, sem a leendő kormánypártok nem fogják bolygatni.

Makky József